

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

Sędziowie: SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

SO Wiesława Buczek-Markowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi S. T.

na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla(...) w W. J. B. w sprawie Km 101599/14

przy udziale wierzyciela (...) S.A. z siedzibą w W.

na skutek zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Rejonowego w Świnoujściu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w K. z dnia 18 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt VI Co 389/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świnoujściu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w K., odrzucił skargę na czynności Komornika.

W uzasadnieniu Sąd I instancji podniósł, iż S. T. pismem z dnia 18 czerwca 2014 r. wniósł do Sądu Rejonowego skargę na czynności komornika co do egzekucji należności wynikającej z nakazu zapłaty. Skarga obarczona była brakami formalnymi ani nie była należycie opłacona.

Zarządzeniem z dnia 24 czerwca 2014 r. doręczonym w dniu 3 lipca 2014 r. Sąd zobowiązał S. T. do uzupełnienia braków formalnych skargi poprzez uiszczenie kwoty 100 zł tytułem opłaty sądowej, wskazanie komornika, którego dotyczy skarga, wskazanie stron postępowania egzekucyjnego, których dotyczy skarga i ich dokładnych adresów zamieszkania, dokładne oznaczenie zaskarżonej czynności komornika (względnie czynności zaniechanej), wskazanie o co skarżący wnosi (czego żąda w związku z wniesieniem skargi) wraz z uzasadnieniem, w terminie 7 dni od wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi.

Sąd I instancji wskazał, iż w określonym terminie S. T. nie uzupełnił skargi. Wobec zatem nieuiszczenia wymaganej ustawą opłaty Sąd odrzucił skargę S. T..

Na powyższe postanowienie skarżący złożył zażalenie, w którym zaskarżył postanowienie w całości i wniósł o jego uchylenie.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż do dnia sporządzenia zażalenia nie otrzymał informacji do jakiego banku i na jaki numer konta powinien był wpłacić wskazaną kwotę opłaty od skargi. Ponadto skarżący wskazał, iż składając skargę

wskazał o co wnosi oraz dołączył kopie pism komornika. Dodał, iż adresy stron podał w swoich pismach komornik, chociaż nie jest wiadome skąd jej uzyskał, skoro nakaz zapłaty adresów nie zawiera.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika należało uwzględnić.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji błędnie odrzucił skargę, wobec czego zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu.

Warunkiem przystąpienia do merytorycznego rozpoznania skargi na czynność komornika jest uznanie, że skarga spełnia przewidziane prawem warunki formalne, została należycie opłacona oraz wniesiona w terminie. Stwierdzenie przez przewodniczącego, że skarga dotknięta jest brakami formalnymi albo nie została uiszczona od niej opłata powoduje potrzebę podjęcia czynności wstępnych i w konwekcji wydania zarządzenia, którym osoba domagająca się kontroli nad czynnościami komornika jest wzywana do uzupełnienia skargi i jej opłacenia.

Jak wynika z treści art. 767 § 3 k.p.c. skarga na czynność komornika winna czynić zadość warunkom pisma procesowego z art. 126 § 1 i 2 k.p.c. Skarżący musi, więc wskazać sygnaturę akt sprawy komorniczej, wskazać strony postępowania i ich adresy, podpisać skargę. Do skargi należy dołączyć stosowną liczbę jej odpisów dla doręczenia uczestnikom postępowania. Winna nadto określać zaskarżoną czynność komornika, zawierać wniosek o zmianę, uchylenie lub dokonanie czynności oraz uzasadnienie. Skarga musi być opłacona.

Skarga dłużnika rzeczywiście dotknięta była brakami formalnymi. Dłużnik nie wskazał komornika, którego dotyczy skarga oraz stron postępowania egzekucyjnego, których dotyczy skarga i ich dokładnych adresów zamieszkania nie określił zaskarżonej czynności komornika, nie wskazał także żądania skargi oraz nie uiścił należnej opłaty. Zasadnie zatem przewodniczący wezwał dłużnika do uzupełnienia skargi. Dłużnik w określonym terminie nie uzupełnił skargi zgodnie z wezwaniem.

Z treści przepisu art. 767³ k.p.c. wynika, że sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę, której braków nie uzupełniono w terminie, chyba że uzna, iż zachodzą podstawy do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c.

Przepis art. 759 § 2 k.p.c. wskazuje, że sąd może z urzędu wydawać komornikowi zarządzenia zmierzające do zapewnienia należytego wykonania egzekucji oraz usuwać spostrzeżone uchybienia. Uprawnienie nadzorcze w nim zawarte mają charakter prewencyjny i represyjny. Działanie prewencyjne polega na wydawaniu komornikowi zarządzeń zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji, a represyjnie powoduje usunięcie spostrzeżonych uchybień. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że inicjatywa podjęcia nadzoru sądowego w trybie art. 759 § 2 k.p.c. nie jest niczym ograniczona. Przepis art. 759 § 2 k.p.c. wkłada na sąd egzekucyjny obowiązek wkraczania wtedy, gdy dowie się, że tego wymaga zapewnienie należytego wykonania egzekucji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...)). Powyższe oznacza, iż owa inicjatywa nie zależy od tego, czy wniesiona została skarga na czynności komornika, bądź też czy sąd rozpoznaje daną sprawę jako organ egzekucyjny. Zasada działania z urzędu wyrażona w tym przepisie oznacza działanie sądu niezależnie od inicjatywy stron i uczestników postępowania.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia (...), wyraźnie wskazał, iż odrzucenie skargi dotkniętej brakami może nastąpić wyłącznie wówczas, gdy skarga nie zawiera elementów pozwalających na uznanie, że zachodzą podstawy do podjęcia czynności przewidzianych w art. 759 § 2 k.p.c.

Zasadność odrzucenia skargi jest przedmiotem badania Sądu II instancji w razie wniesienia zażalenia. Skoro zaś skargę można odrzucić tylko wówczas, gdy nie ma podstaw do podjęcia działań z urzędu w trybie art. 759 § 2 k.p.c., to sąd rozstrzygający zażalenie musi dowiedzieć się z uzasadnienia orzeczenia o odrzuceniu skargi, na jakiej podstawie Sąd Rejonowy ocenił, iż brak jest przesłanek do wydania tychże zarządzeń.

Tymczasem w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienie w żaden sposób nie odniósł się do kwestii oceny sprawy w trybie art. 759 § 2 k.p.c., chociaż zwrócił uwagę na powinności proceduralne sądów związane z istnieniem tego przepisu.

Sąd II instancji podkreśla, iż z załączonych do skargi kserokopii pism komornika, możliwe było ustalenie przez Sąd Rejonowy zarówno sygnaturę akt komorniczych jak i komornika prowadzącego egzekucję w tej sprawie. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Sąd I instancji był w stanie zwrócić się o udostępnienie akt komorniczych i w dalszej kolejności zbadać twierdzenia skargi w celu oceny czy konieczne jest w tej sprawie skorzystanie z trybu art. 759 § 2 k.p.c. Powyższe skutkuje koniecznością uznania, że sąd ten orzeczenie o odrzuceniu skargi wydał przedwcześnie.

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, co skutkowało wydaniem orzeczenia o uchyleniu zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

(...)

1. (...)(...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)